

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **A.**, nar. X., štátny príslušník Iránu, zastúpený *advokátom JUDr. J., advokátom, P.*, proti žalovanému: **Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície**, so sídlom v Bratislave Hrobákova 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. UHCP-78-18/RHCP-BA-HCP-R-2009 zo dňa 3.2.2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 38/2009-36 zo dňa 6. októbra 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 38/2009-36 zo dňa 6. októbra 2009 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. UHCP-78-18/RHCP-BA-HCP-R-2009 zo dňa 3.2.2009 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi náhradu trov konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 3S 38/2009-36 zo dňa 6. októbra 2009 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol

žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania postupu a rozhodnutia žalovaného č. UHCP-78-18/RHCP-BA-HCP-R-2009 zo dňa 3.2.2009 následného zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že z ustanovenia § 26 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že na udelenie povolenia na prechodný pobyt nemá cudzinec právny nárok, preto sa stotožnil s názorom žalovaného, že aj po splnení podmienok ustanovených v § 25 ods. 3 zákona, cudzincovi povolenie na pobyt nie je udeľované automaticky, nakoľko zo zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že sa nejedná o nárokovú čiastku.

Krajský súd na základe uvedených skutočností po preskúmaní veci a postupu správnych orgánov dospel k záveru, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu ako aj rozhodnutie žalovaného nie je v rozpore so zákonom, a preto dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a zamietnuté odvolanie žalobcu, je vecne správne.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca namietal proti rozhodnutiu správnych orgánov, ktoré odôvodnili zamietnutie jeho žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt za účelom podnikania nedostatkom verejného záujmu. V tejto súvislosti uviedol, že je vysokoškolsky vzdelaný a finančne zabezpečený so zámerom investovať do podnikania na území SR. Má záujem sa v rámci svojej spoločnosti výrazne podieľať na podpore informačných technológií, hardware, software a poradenstve IT. Správnym orgánom vyčítal, že sa odvolávali na informácie, ktoré mali za následok ich konštatovanie, že jeho pobyt na území SR nie je vo verejnom záujme, pričom tieto informácie nezverejnili. Vyjadril podozrenie, že v jeho prípade došlo ku diskriminácii, pretože napriek tomu, že v danom období správne orgány schválili pobyty iným štátnym príslušníkom Iránu a naďalej aj schvaľujú, jeho žiadosť spájajú s menom P., ktorého správne orgány nemajú v obľube, pretože sa snaží dostať na územie SR štátnych príslušníkov Iránu a poskytuje služby sídla spoločnostiam svojich klientov.

Podľa žalobcu rovnako ako ostatní, aj on má právo na podnikanie a taktiež Obchodný zákonník nikde neustanovuje povinnosť alebo obmedzenia, že v určitých priestoroch môže

mať sídlo len obmedzený počet spoločností (čím argumentuje žalovaný), nakoľko existuje množstvo spoločností poskytujúcich tzv. virtuálne sídlo spoločnostiam, a toto je aj prípad pána G..

Žalobca napokon poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 1Sža 1/2009, ktorý predložil aj krajskému súdu, z ktorého vyplýva, že pokiaľ správny orgán dospeje k záveru, že došlo k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, musí vo svojom rozhodnutí v prípade, že uprednostní záujem verejný, náležite odôvodniť, prečo došlo k jeho uprednostneniu, tak, aby bolo možné jednoznačne z obsahu rozhodnutia správneho orgánu posúdiť, či odopretím udelenia povolenia k jeho pobytu na území SR za účelom podnikania, nebolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté právo žalobcu (cudzinca) podnikat' na území SR.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhol odvolanie zamietnuť ako zjavne neopodstatnené. Uviedol, že z vykonaného dokazovania na správnom orgáne 1. stupňa bolo zrejmé, že bol na správny orgán 1. stupňa odstúpený poznatok k podozrivým aktivitám štátnych príslušníkov Iránu, ktorý zaslal ZÚ SR v Kuala Lumpur. Na aktivity štátnych príslušníkov Iránu upozornil občan Iránu, ktorý uviedol, že na území SR sa pohybuje skupina iránskych štátnych príslušníkov, ktorí lákajú k zahraničným podnikateľským aktivitám na území SR. Jedná sa hlavne o osoby, ktoré sú aj hlavnými organizátormi, medzi inými aj P., ktorý figuruje aj ako konateľ spoločnosti vo firme S. s.r.o., ktorý podľa oznamovateľa zneužíva spoločnosť na rôzne podozrivé aktivity.

Podľa informácií Zastupiteľského úradu SR v Kuala Lumpur, P. je iránsky štátny občan dlhodobo žijúci vo Švajčiarsku, s prechodným pobytom na území SR, ktorý je konateľom 20 spoločností, na stránkach www.ibaypro.com a www.slovakia.ir ponúka možnosti kúpy pozemkov a budov na Slovensku za účelom podnikania. Z listu ZÚ v Kuala Lumpur podľa žalovaného ďalej vyplýva, že na zbieraní poznatkov k spomínaným cudzincom sa spolupodieľa aj ZÚ SR v Teheráne. Pri osobnom pohovore s jednotlivými žiadateľmi dostávala ZÚ SR tie isté otázky, teda, kedy bude termín vstupu SR do Shengenu a otázky cestovania s pobytovým vízom po EÚ, taktiež sa zaujímali o náležitosti potrebné k získaniu CP SR a občianstva SR. Nevedeli odpovedať na otázku konzula, kde sa nachádza SR a zjavne nejavili záujem ani o prezentáciu SR. ZÚ SR v Teheráne zaznamenal vyšší záujem iránskych štátnych príslušníkov o získanie prechodného pobytu na území SR. Všetci žiadatelia patrili do skupiny, ktorú si P. na území SR vytvára.

Žalovaný ďalej uviedol, že šetrením správneho orgánu I. stupňa bolo zistené, že P. postupne zakladal spoločnosti v súlade s platnou legislatívou, kde vystupuje ako spoločník a konateľ. Po uplynutí istej doby dochádza ku zmenám v spoločnostiach, tak, že vstupujú do jednotlivých spoločností osoby pochádzajúce z Iránu ako spoločníci a konatelia. Spoločným znakom jednotlivých spoločností založených P. je obdobný predmet činnosti všetkých uvedených spoločností.

Po vyhodnotení poznatkov zo ZÚ SR v Kuala Lumpur a Teheráne s prihliadnutím na ustanovenie § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov obzvlášť na bezpečnostné hľadisko správny orgán I. stupňa vydal rozhodnutie o zamietnutí žiadosti žalobcu o udelenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania.

Žalovaný pritom zdôraznil, že zo žiadneho ustanovenia zákona o pobyte cudzincov nevyplýva povinnosť správneho orgánu pri splnení zákonných podmienok udeliť povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania bez priestoru na správnu úvahu. Otázka posúdenia, či pobyt žalobcu bude vo verejnom záujme je podľa žalovaného vecou voľnej úvahy správneho orgánu a týmto svojim správnym uvážením nedošlo zo strany správneho orgánu k porušeniu zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 264c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu treba priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9. marca 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Orgánmi verejnej správy sa rozumejú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby a fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických

a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej právnej veci ide o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. žalovaného č. UHCP-78-18/RHCP-BA-HCP-R-2009 zo dňa 3.2.2009, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č. p.: UHCP-2878-16/RHCP-BA-OCP-Ž-2008 zo dňa 6.10.2008, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o povolenie na prechodný pobyt na území SR podľa § 26 ods. 2 písm. h/ zákona o pobyte cudzincov s poukazom na § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov.

Podľa § 24 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt podáva cudzinec osobne v zahraničí na zastupiteľskom úrade akreditovanom pre štát, ktorý mu vydal cestovný doklad, alebo na zastupiteľskom úrade akreditovanom pre štát, v ktorom má bydlisko, ak tento zákon neustanovuje inak; ak nie je takýto zastupiteľský úrad alebo v prípadoch hodných osobitného zreteľa určí ministerstvo zahraničných vecí po dohode s ministerstvom vnútra iný zastupiteľský úrad, na ktorom cudzinec podá žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt. Orgán, ktorý žiadosť prijal, vydá žiadateľovi v deň podania žiadosti potvrdenie o jej prijatí.

Žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt môže cudzinec podať aj na policajnom útvare, ak ide o cudzinca, u ktorého sa vízum nevyžaduje, alebo ak ide o prechodný pobyt cudzinca na účel zamestnania, na ktoré sa udeľuje povolenie bez prihliadnutia na situáciu na trhu práce, alebo o pobyt cudzinca podľa § 22 a § 23 ods. 1 písm. b), d) a f), alebo o pobyt manžela azylanta, alebo o pobyt cudzinca podľa § 23a alebo ak ide o cudzinca s dlhodobým pobytom, alebo ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva. Policajný útvar vydá žiadateľovi v deň podania žiadosti potvrdenie o jej prijatí (ods. 2).

Podľa § 25 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt podáva cudzinec na úradnom tlačive. Pri podávaní žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt je cudzinec povinný predložiť cestovný doklad. Ak cudzinec nepredloží cestovný doklad, zastupiteľský úrad alebo policajný útvar neprijme žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt.

K žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt je cudzinec povinný priložiť dve fotografie z toho istého negatívu s rozmermi 3 x 3,5 cm, zobrazujúce jeho aktuálnu podobu (ods. 2).

Cudzinec priloží k žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt doklady nie staršie ako 90 dní, ktoré potvrdzujú (ods. 3)

- a) účel pobytu,
- b) bezúhonnosť; to neplatí, ak ide o cudzinca podľa § 22, 23a, zmenu účelu pobytu, cudzinca s dlhodobým pobytom alebo ak ide o cudzinca mladšieho ako 14 rokov,
- c) finančné zabezpečenie pobytu; to neplatí, ak ide o cudzinca podľa § 23a,
- d) zabezpečenie ubytovania počas prechodného pobytu; to neplatí, ak ide o cudzinca, ktorý pravidelne dochádza do zamestnania alebo do školy cez štátnu hranicu zo susedného štátu, cudzinca, ktorému bol udelený prechodný pobyt podľa § 21 a študuje na vysokej škole, a cudzinca, ktorému bol udelený prechodný pobyt podľa § 22 ods. 2,
- e) dlhodobý pobyt cudzinca,

Účel pobytu cudzinec preukáže

- a) dokladom potvrdzujúcim oprávnenie na podnikanie, ak ide o cudzinca, ktorý žiada o povolenie na prechodný pobyt podľa § 19 (ods. 4).

Podľa § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na verejné zdravie.

Podľa 26 ods. 2 písm. h/ zákona o pobyte cudzincov policajný útvar žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt zamietne, ak udelenie povolenia na prechodný pobyt nie je vo verejnom záujme.

Policajný útvar rozhodne o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt do 90 dní; vo zvlášť zložitých prípadoch možno túto lehotu predĺžiť najviac o 90 dní. Ak ide o cudzinca podľa § 21 a 22, rozhodne policajný útvar do 30 dní odo dňa doručenia žiadosti. (ods. 3).

Na udelenie povolenia na prechodný pobyt nemá cudzinec právny nárok, ak tento zákon(ods. 6)

Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobca podal dňa 19.5.2008 na Generálnom konzuláte SR v Teheráne žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania. Keďže k žiadosti nepredložil všetky potrebné doklady podľa § 25 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, Oddelenie cudzineckej polície PZ v Bratislave dňa 10.6.2008 konanie o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR podľa 19 ods. 3 Správneho poriadku prerušilo a vyzvalo žalobcu, aby v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia priložil k žiadosti chýbajúce doklady, ktoré potvrdzujú bezúhonnosť žalobcu - spoločenskú zmluvu o založení spoločnosti podpísanou všetkými zakladateľmi, kde je účastník konania uvedený ako konateľ, výpis z obchodného registra a register trestov domovského štátu preložený do slovenského jazyka opatrená doložkou overenia.

Žalobca dňa 11.7.2008 požiadal o predĺženie lehoty na prerušenie konania, s tým že správny orgán I. stupňa tejto žiadosti vyhovel a lehotu na odstránenie nedostatkov predĺžil do 17.9.2008. Žalobca požadované doklady predložil dňa 18.8.2008.

Správny orgán prvého stupňa dňa 6.10.2008 žiadosť žalobcu o povolenie na prechodný pobyt na území SR podľa § 26 ods. 2 písm. h/ zákona o pobyte cudzincov s poukazom na § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov zamietol. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že orgán zastupujúci Slovenskú republiku v zahraničí získal informácie, na základe ktorých správny orgán prihliadol na ustanovenie § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, osobitne na bezpečnostné hľadisko a z tohto dôvodu dospel k záveru, že pobyt cudzinca nie je vo verejnom záujme.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie v ktorom namietal nezrozumiteľnosť rozhodnutia, pretože v jeho dôvodoch absentuje akýkoľvek náznak relevantného dôkazu, o ktorý by mohol správny orgán svoje vyjadrenie o údajných informáciách od zahraničného orgánu oprieť a podložiť. Podľa žalobcu údajné informácie bližšie nespomenuté neboli žiadnym spôsobom preukázané a samotné tvrdenie že existujú, nie sú podľa žalobcu dostatočným argumentom na zamietnutie povolenia na prechodný pobyt aj z toho dôvodu, že dôvodná obava o bezpečnosť krajiny nebola konaním žalobcu preukázaná, nakoľko do administratívneho spisu založil výpis z registra trestov cudzinca z domovského štátu, pričom záznam v registri je bez akýchkoľvek poznámok.

Žiadal rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zmeniť tak, že jeho žiadosti žalovaný vyhovie.

Žalovaný dňa 3.2.2009 napadnuté rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zo dňa 6.10.2008 potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade so zákonom o správnom konaní a zákonom o pobyte cudzincov. Na námietky žalobcu uplatnené v odvolaní uviedol, že má za preukázané, že pobyt žalobcu nie je vo verejnom záujme, a to na základe informácie orgánu zastupujúceho SR v zahraničí.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu namietal nezrozumiteľnosť dôvodov rozhodnutia, keď dôvodoch rozhodnutia podľa žalobcu absentuje akýkoľvek náznak relevantného dôkazu, o ktorý by mohol správny orgán svoje vyjadrenie o údajných informáciách od zahraničného orgánu oprieť a podložiť. Podľa žalobcu údajné informácie bližšie nespomenuté neboli žiadnym spôsobom preukázané a samotné tvrdenie že existujú, nie sú podľa žalobcu dostatočným argumentom na zamietnutie povolenia na prechodný pobyt aj z toho dôvodu, že dôvodná obava o bezpečnosť krajiny nebola konaním žalobcu preukázaná, nakoľko do administratívneho spisu založil výpis z registra trestov cudzinca z domovského štátu, pričom záznam v registri je bez akýchkoľvek poznámok.

K týmto námietkam žalobcu nezaujal žalovaný žiadne stanovisko, preto záver žalovaného, že mal za preukázané, že pobyt žalobcu nie je vo verejnom záujme, a to na základe informácie orgánu zastupujúceho SR v zahraničí sa javí ako predčasný.

Podľa odvolacieho súdu je potrebné, aby v ďalšom konaní bolo zohľadnené nielen hľadisko verejného záujmu, ale aj súkromné hľadisko žalobcu tak, aby v prípade, že žalovaný uprednostní záujem verejný pred záujmom súkromným, bolo zrejmé, akými úvahami sa pri vyhodnotení týchto dvoch hľadísk spravoval a ako vyhodnotil ostatné kritéria posudzovanej žiadosti žalobcu v zmysle ustanovenia § 26 ods. 1 písm. a/ zákon o pobyte cudzincov.

Zákon o pobyte cudzincov (v ustanovení § 26 ods. 2 písm. h/) nedefinuje pojem verejný záujem. Jedná sa o pojem, ktorý platná právna úprava výslovne obsahovo nevymedzuje, napriek tomu sa najmä v oblasti správneho práva pomerne často používa. Verejný záujem je opakom tzv. súkromného záujmu a z povahy veci je možné odvodiť, že ide o taký záujem, ktorý by bolo možné označiť za všeobecne či verejne prospešný, ktorého nositelia sú síce bližšie neurčení, ale aspoň rámcovo determinovateľní, a to okruhom či spoločenstvom osôb, ako tzv. verejnosť. Tieto záujmy nesmú byť v rozpore s platnými právnymi predpismi, pričom verejné záujmy súvisia s režimom verejného práva, ako i poslaním a úlohami orgánov verejnej moci.

Napriek tomu, že správne orgány pri posudzovaní žiadosti žalobcu o povolenie pobytu na území SR vychádzali zo správ orgánov zastupujúcich SR v zahraničí, ktoré tvoria obsah administratívneho spisu, tieto informácie sa v dôvodoch rozhodnutia nenachádzajú, preto nebolo možné považovať odkaz na ta takýto zdroj informácií, bez uvedenie dôvodov, na základe ktorých správne orgány dospeli k záveru o nedostatku verejného záujmu na poskytnutí povolenia pobytu žalobcu na území SR za účelom podnikania za dostatočne presvedčivý a súčasne preskúmateľný.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že síce bolo možné súhlasiť s tvrdením žalovaného ako aj krajského súdu, že v zmysle platnej právnej úpravy na udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR za účelom podnikania nie je právny nárok a je teda na úvahe správneho orgánu, ako rozhodne. Treba však pripomenúť, že zákonným ustanovením (§ 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov) nebola správne orgánu

zverená ničím neobmedzená voľná úvaha pri rozhodovaní, či udelí alebo neudelí povolenie k pobytu na území SR za účelom podnikania. Žalovaný pri použití voľnej úvahy musí rozhodovať tak, aby bola zachovaná právna istota a predvídateľnosť postupu správneho orgánu v súlade so zákonom a medzinárodnými dohovormi, ktorými je SR viazaná.

V tejto súvislosti je potrebné v ďalšom konaní zvážiť, či v prípade posudzovania žiadosti žalobcu o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR sú informácie orgánov zastupujúcich SR v zahraničí, na ktoré sa správne orgány odvolávajú dostatočným podkladom pre rozhodnutie správneho orgánu o žiadosti cudzinca o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR za účelom podnikania a či takéto informácie s odkazom na ich zdroj bez ďalšieho spĺňajú atribúty požadovaného kritéria hodnotenia verejného záujmu, vyhodnotenie ktorého zákonodarca zveril do pôsobnosti správneho orgánu, ktorý o udelení povolenia k pobytu cudzinca rozhoduje.

V ďalšom konaní sa žalovaný musí vysporiadať vzhľadom na uplatnenú námietku žalobcu s otázkou, či došlo k stretu dvoch základných práv a slobôd, na jednej strane práva žalobcu na slobodnú voľbu povolania a právo podnikat' na území SR, ktoré je však podmienené povolením k pobytu na území SR, ktorého sa žalobca domáha a na druhej strane práva štátu na zásah do tohto práva, resp. jeho oprávnenie regulovať vstup (pobyt) cudzincov na území SR z dôvodu ochrany verejného záujmu.

Pokiaľ teda správny orgán dospeje k záveru, že došlo k stretu záujmu skromného so záujmom verejným, musí vo svojom rozhodnutí v prípade, že uprednostní záujem verejný, náležite odôvodniť, prečo došlo k jeho uprednostneniu, tak, aby bolo možné jednoznačne z obsahu rozhodnutia správneho orgánu posúdiť, či odopretím udelenia povolenia k jeho pobytu na území SR za účelom podnikania, nebolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté právo žalobcu (cudzinca) podnikat' na území SR, a to v kontexte čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ktorého pôsobnosť sa na žalobcu vzťahuje.

Odvolaací súd súčasne poukazuje na nesprávnosť postupu žalovaného, ktorý napriek tomu, že dňa 21.1.2009 pod č. p.: UHCP-155-15/RHCP-BA-HCP-R-2008 rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 6.10.2008 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, *(pričom v dôvodoch rozhodnutia poukázal na to, že správny orgán I. stupňa nepostupoval*

v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, nakoľko sa zameril úzko na nepodložené informácie orgánu zastupujúceho SR v zahraničí a použil ich ako jediný dôvod na zamietnutie žiadosti žalobcu o povolenie na prechodný pobyt na území SR, okrem toho žalovaný vyčítal prvostupňovému správne mu orgánu, že odôvodnenie jeho rozhodnutia obsahovalo len citáciu príslušných ustanovení zákona o pobyte cudzincov a okolnosti podania žiadosti, pričom vo veci nebol dostatočne zistený skutkový stav vec.), dňa 3.2.2009 totožné rozhodnutie zo dňa 6.10.2008 potvrdil ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom.

Táto nesprávnosť však nemala vplyv na to, že odvolací súd súc viazaný obsahom odvolania žalobcu preskúmaval rozsudok krajského súdu a v jeho intenciách aj napadnuté rozhodnutie žalovaného vydané dňa 3.2.2009, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 6.10.2008.

O trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko právny zástupca žalobcu na výzvu odvolacieho súdu zo dňa 10.3.2010, aby v lehote troch dní vyčíslil trovy konania, trovy konania nevyčíslil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 9. marca 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová